

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **a) R. U., b) nezl. A. B. Z., a c) nezl. H. B. Z.,** žalobkyně b) a c) zast. zákonnou zástupkyní R. U., všechny zastoupeny Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Buzulucká 431, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM-681/LE-05-P13-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 8. 2008, č. j. 32 Az 74/2007 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu Mgr. Ondřeji Rejskovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 10 680 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadly žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM-681/LE-05-P13-2006. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyním k jejich žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl k závěru, že v předchozím správním řízení nebyla žalobkyně a) zkrácena na svých právech, řízení netrpí vytýkanými vadami a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Jakékoliv vlastní potíže s policií či jinými státními orgány žalobkyně a) opakovaně popřela, odvolávala se pouze na potíže manžela, který přestal chodit do mešity a hlásí se k čistému islámu. Jednání manžela žalobkyně a) mohlo podle

soudu vyvolat u státních orgánů podezření, že patří k extremistické organizaci Hizb ut-Tahrir. Zájem policejních orgánů tak mohl vyplývat z bezpečnostních důvodů, neboť aktivity organizací a hnutí, které představují riziko pro bezpečnost jeho obyvatel, monitoruje každý stát, včetně vyspělých demokratických států, Českou republiku nevyjímaje. V této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2007, čj. 3 Azs 89/2007-89, jenž řešil skutkově obdobný případ. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nesplňují podmínky udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobkyním v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V Kazachstánské republice v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobkyň nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) i jménem ostatních žalobkyň kasační stížnost, v níž uplatnila důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je toho názoru, že splňuje podmínky udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dovolávané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na věc stěžovatelky nedopadá a zároveň je třeba jeho závěry přehodnotit. Toto rozhodnutí nebylo pro Krajský soud v Hradci Králové závazné. Ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2006 pak vyplývá, že státní orgány zde požadují informace o členech náboženské skupiny, a to o etnické příslušnosti, rodinném stavu, náboženském vyznání, zaměstnání a politické příslušnosti. Svoboda náboženského vyznání není podle stěžovatelky zachována, je-li věřící nucen oznámit svou víru úřadům a k tomu uvést podrobnosti o svém soukromém životě.

Tím, že krajský soud neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz azylovými spisy žalovaného ve věcech, ve kterých žalovaný azyl udělil, zatížil podle stěžovatelky řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vadou řízení je rovněž to, že soud nezhodnotil důkaz provedený zprávou organizace Forum 18 ze dne 9. 4. 2008.

Z podkladů ve správním spisu nelze podle stěžovatelky zjistit, zda jí uvěznění v Kazachstánu skutečně nehrozí. Součástí spisu je zpráva Výboru pro lidská práva Hospodářské a sociální rady OSN z března 2006, která v čl. 238 uvádí, že s platností nového zákona je činnost neregistrovaných náboženských skupin považována za trestný čin, který je trestán třemi až šesti měsíci vězení. Správní orgán rovněž neúplně citoval výše uvedenou zprávu Ministerstva zahraničí USA, pokud jde o podmínky emigrace z Kazachstánu. Zjištění žalovaného tak nemají oporu ve spisech nebo jsou s nimi v rozporu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelka zdůraznila, že v Kazachstánu jí hrozí sankce za nevyhovění povinnosti registrace, kterou nemůže splnit z důvodu svého svědomí. Bez ohledu na to, zda jde o hrozící trest vězení či „pouze“ o pokutu, uložení jakéhokoli trestu bude pro ni ponižující, nespravedlivé a tíživé. Sankce se nepochybně dotkne i stěžovatelčiných dětí. Stěžovatelka je

proto toho názoru, že splňuje také podmínky udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatelky musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se již Nejvyšší správní soud dříve meritorně zabýval v rozsudcích ze dne 5. 12. 2007, č.j. 3 Azs 88/2007 - 67; z téhož dne, č.j. 3 Azs 89/2007 - 68; a zejména pak v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č.j. 3 Azs 24/2008-73 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 10 080 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 10 680 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. února 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu